

Why the Repetition? The Chanukah Torah reading

Rav Jared Anstandig – janstandig@torontotorah.com

1. Shulchan Aruch Orach Chaim 684:1

קורים בקרבנות הנשיאים שבפרשת נשא שלשה בכל יום ומתחילים בברכת כהנים [וי"א שמתחילים ביום כלות משה [טור] וכן אנו נוהגין] וקורא אותו עם כהן ולוי וישראל קורא ביום הראשון... ביום שני קורא כהן ביום השני עד פר אחד בן בקר ולוי עד ביום השלישי וישראל חוזר וקורא ביום השני ועל דרך זה בכל יום...

We read of the sacrifices of the [twelve] nesi'im [chieftains], which are in Parshat Nasso (Numbers 7:1 – 8:4), three [chieftains] each day; and we start reading from the blessing of the priests (ibid. 6:22). Gloss: "And there are those who say that we start from 'on the day that Moses had made an end' (ibid. 7:1) (Tur) and such is our practice." And it [the beginning of the portion] is read with a kohen and a Levite, and an Israelite reads "on the first day" (ibid. 7:12)... On the second day [of Hanukkah], the Kohen reads "on the second day" (ibid. 7:18) until "one young bullock" (ibid. 7:21), the Levite reads until "on the third day" (ibid. 7:24), and the Israelite repeats from "on the second day", and the portions are read accordingly, each day...

2. Bemidbar 7

(א) ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אותו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם. (ב) ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים. (ג) ויביאו את קרבנם לפני י"י שש עגלות צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המשכן. (ד) ויאמר י"י אל משה לאמר. (ה) קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אותם אל הלויים איש כפי עבדתו. (ו) ויקח משה את העגלות ואת הבקר ויתן אותם אל הלויים. (ז) את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם. (ח) ואת ארבע העגלות ואת שמונת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם בנד איתמר בן אהרן הפהן. (ט) ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עלהם בפתח ישאו. (י) ויקריבו הנשאים את חגבת המזבח ביום המשח אותו ויקריבו הנשאים את קרבנם לפני המזבח. (יא) ויאמר י"י אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום ויקריבו את קרבנם לחגבת המזבח.

(1) It happened on the day that Moses had finished setting up the tabernacle, and had anointed it and sanctified it, with all its furniture, and the altar with all its vessels, and had anointed and sanctified them; (2) that the princes of Israel, the heads of their fathers' houses, offered. These were the princes of the tribes. These are they who were over those who were numbered: (3) and they brought their offering before Hashem, six covered wagons, and twelve oxen; a wagon for every two of the princes, and for each one an ox: and they presented them before the tabernacle. (4) Hashem spoke to Moses, saying, (5) "Accept these from them, that they may be used in doing the service of the Tent of Meeting; and you shall give them to the Levites, to every man according to his service." (6) Moses took the wagons and the oxen, and gave them to the Levites. (7) He gave two wagons and four oxen to the sons of Gershon, according to their service: (8) and he gave four wagons and eight oxen to the sons of Merari, according to their service, under the direction of Ithamar the son of Aaron the priest. (9) But to the sons of Kohath he gave none, because the service of the sanctuary belonged to them; they carried it on their shoulders. (10) The princes gave offerings for the dedication of the altar in the day that it was anointed, even the princes gave their offerings before the altar. (11) Hashem said to Moses, "They shall offer their offering, each prince on his day, for the dedication of the altar."

3. Aruch Hashulchan Orach Chaim 670:4-5

דבמדור איתא שמלאכת המשכן נגמרה בעשרים וחמישה בכסלו, ולא חנכוהו עד ראש חודש ניסן, שבו נולדו אבות. והקדוש ברוך הוא שילם לו בימי מתתיהו (מדרש זה הובא במהרש"א שם). ולכן עשו כמו חנוכת המשכן, שהיו שבעת ימי המילואים, וביום השמיני היה גמר התחלת העבודה במשכן על ידי אהרן ובניו, כמבואר בתורה...

And hence to commemorate [this] they called this holiday Chanukah (inauguration) also, from the expression, *chanukat hamizbeach* (inauguration of the tabernacle) and *chanukat habayit* (inauguration of the Temple).

ולכן לזכרון קראו יום טוב, זה גם כן "חנוכה", מלשון "חנוכת המזבח" ו"חנוכת הבית"...

In the Midrash it is found that the work of the tabernacle was finished on the 25th of Kislev, and they did not inaugurate it until the beginning of the month (Rosh Chodesh) of Nissan, when the forefathers had been born. And the Holy One, blessed be He, paid [Israel] back in the time of Mattityahu (this midrash is brought by Maharsha, Shabbat 21b). And hence they made it like the inauguration of the Tabernacle, which was [composed of] the seven days of installation and the eighth day, [which] was the completion of the beginning of the service in the Tabernacle by Aharon and his sons, as is explained in the Torah...

4. Bemidbar 7

(יב) ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה. (יג) וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה. (יד) כף אחת עשרה זיהב מלאה קטרת. (טו) פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. (טז) שעיר עזים אחד לחטאת. (יז) ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה עתודים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן עמינדב.

(12) He who offered his offering the first day was Nahshon the son of Amminadab, of the tribe of Judah, (13) and his offering was: one silver platter, the weight of which was one hundred thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mixed with oil for a meal offering; (14) one golden ladle of ten shekels, full of incense; (15) one young bull, one ram, one male lamb a year old, for a burnt offering; (16) one male goat for a sin offering; (17) and for the sacrifice of peace offerings, two head of cattle, five rams, five male goats, and five male lambs a year old. This was the offering of Nahshon the son of Amminadab.

(יח) ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר.

(כד) ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלן.

(ל) ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור.

(לו) ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן צורישדי.

(מב) ביום השישי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל.

(מח) ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד.

(נד) ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור.

(ס) ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעני.

(סו) ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי.

(עב) ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרון.

(עח) ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי אחריע בן עינן.

(18) On the second day Nethanel the son of Zuar, prince of Issachar, gave his offering.

(24) On the third day Eliab the son of Helon, prince of the children of Zebulun

(30) On the fourth day Elizur the son of Shedeur, prince of the children of Reuben

- (36) On the fifth day Shelumiel the son of Zurishaddai, prince of the children of Simeo
 (42) On the sixth day, Eliasaph the son of Deuel, prince of the children of Gad
 (48) On the seventh day Elishama the son of Ammihud, prince of the children of Ephraim
 (54) On the eighth day Gamaliel the son of Pedahzur, prince of the children of Manasseh
 (60) On the ninth day Abidan the son of Gideoni, prince of the children of Benjamin
 (66) On the tenth day Ahiezer the son of Ammishaddai, prince of the children of Dan
 (72) On the eleventh day Pagiel the son of Ochran, prince of the children of Asher
 (78) On the twelfth day Ahira the son of Enan, prince of the children of Naphtali

5. Ramban Bemidbar 7:13

והזכיר הכתוב קרבנות הנשיאים בפרטן, ואחר כן כלל אותם: זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו מאת נשיאי ישראל קערות כסף וגו' (במדבר ז' פ"ד).

Now Scripture mentions the offerings of each of the princes individually and afterwards it includes them all in a general statement, saying, This was the dedication-offering of the altar, in the day when it was anointed, at the hands of the princes of Israel: twelve silver dishes,

וכתב רבינו שלמה (רש"י במדבר ז' פ"ה): ללמדך שהיו כלי הקדש מכוונים במשקלם, שוקלם אחד ואחד וחוזר ושוקלם כולם כאחד, לא ריבה ולא מיעט. מיסודו של רבי משה הדרשן.

and Rashi wrote: "This teaches you that the vessels of the Sanctuary were exactly equal in weight [as specified in the verses: one silver dish, the weight whereof was a hundred and thirty shekels etc.]. If one weighed each one separately and then weighed them all together, it was neither more nor less [than the total should have been]. This is based on [the explanations of] Rabbi Moshe the Preacher".

ואיני מבין טעמם בדבר זה. אם נחשוב שהוא נס, מה תועלת יש בדבר שיעשה בו הנס הזה. ואם בדרך כל הארץ הוא, כן בכל המשקלות, למה הזכיר אותו הכתוב.

But I cannot understand what they mean in saying this. If we are to consider this a miracle, what benefit is there in the occurrence of this miracle? And if this is the natural result with all weights, why should Scripture specifically mention it?

ובסיפרי (ספרי במדבר ז' פ"ה) אמרו בפירוש: ללמדך שלא ככלי הדיוט כלי בית עולמים. כלי הדיוט – שוקלן אחד אחד, חוזר ושוקלן כולן כאחד, פעמים מרבה פעמים ממעט וכו' ושם אמרו: ר' נתן אומר: כלי בית עולמים שקלן כלים, חוזר ועשה מהן סימן, וחוזר ועשאן כלים, לא ריבה ולא מיעט, לומר שהיו זהב מזוקק מאד, שאפילו יתיכם ויעשה מהן אסימון יהיו במשקלם הראשון, ולא שנעשה בהם כך אלא שהיו זהב טהור מאד.

In the Sifre the Rabbis have clearly said: "This is to teach you that the vessels of the Sanctuary were not like ordinary vessels. In the case of ordinary vessels, if one weighs each separately and then weighs them all together, the total is sometimes more or less [than it should have been] etc." And there [in the Sifre] the Rabbis further said: "Rabbi Nathan says: If one were to weigh all the vessels of the Sanctuary together and then turn them into bullion, and again make vessels of it, they would be neither more nor less [than the original weight]." He means to say by this that [these vessels were made of] a very pure gold [or silver, as the case may be], so that even if one melted them down and turned them into bullion, they still remained at their original weight. This was not because a miracle happened to them, but because they were made of a very pure gold.

והנכון בטעם הכתוב, כי הקב"ה חולק כבוד ליריאי, וכמו שאמר: כי מכבדי אכבד (שמואל א ב'ל'). והנה הנשיאים כולם ביום אחד הביאו הקרבן הזה, שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהא אחד קודם לחבירו, וכבד את הנקדמים בדגלים בהקדמת ימים, אבל רצה להזכירם בשמם ובפרט קרבניהם ולהזכיר יומו של כל אחד, לא שיזכיר ויכבד את הראשון: זה קרבן נחשון בן עמינדב, ויאמר: וכן הקריבו כל הנשיאים איש איש יומו, כי יהיה זה קצור בכבוד האחרים. ואחרי כן, חזר וכללם להגיד שהיו שקולים לפניו יתברך...

The correct interpretation of the verse is that the Holy One, blessed be He, bestows honor upon those who fear Him, just as He said, for them that honor Me I will honor. Now all the princes brought this offering on the same day, because they all agreed to it simultaneously. But since it was impossible that one of them should not precede the others, He honored those who came first in [the position of] the standards to bring their offerings on the earlier days. He wanted, however, to mention them all by name and the details of their offerings, and to cite the day of each one, rather than honoring the first one by saying, **This was the offering of Nachshon the son of Amminadab** and then saying "and so did each of the princes offer on his day," for that would have been a diminution of the honor of the others. Afterwards [i.e., after having listed them all separately] He included them all again in a general verse, in order to tell us that they were all equal before Him, blessed be He...

או כפי המדרש האחר (במדבר רבה י"ג:ד): שהיה מסורת מיעקב אבינו ביד כל שבט ושבט כל מה שיארע לו עד ימות המשיח, והתחיל נחשון והקריב על סדר המלכות...

Or [the offerings of each prince were,] according to another Midrash, [an allusion to] the tradition each tribe had from our father Jacob about all that would happen to it until the days of the Messiah. And so Nachshon [prince of the tribe of Judah] began by bringing his offerings with reference to royalty...

ונתנאל בן צוער חשב גם כן בלבו שיביא חנוכה בשיעור הזה, וחשב בו טעם אחר (במדבר רבה י"ג:ט"ו), והקריב על שם התורה, לפי שהיה שבחו של שבט בחכמת התורה...

And Nethanel the son of Zuar [prince of the tribe of Issachar] also thought in his heart that he would bring a dedication-offering of this amount, but he had a different reason for it, bringing his offerings in allusion to the Torah, because the special merit of the tribe of Issachar was [in their knowledge] of the wisdom of the Torah...

וזבולון הקריב, כנגד שהיה עוסק בפרקמטיא וטורה ונותן לתוך פיו של יששכר, ונוטל שכר עמו...
And [the prince of the tribe of] Zebulun brought his offerings in relation to commerce, which he engaged in and exerted himself in, and [from the profits of which he maintained [through his generosity the Torah-studying tribe of] Issachar, with whom he [equally] shared the reward [for the studying of the Torah] ...

וכן מצאו שם במדרש בכל שבט ושבט טעם מיוחד בקרבנו, ובשיעורי הקרבן, ולכך השווה אותם הכתוב לפרוט כל אחד בעצמו, כאלו לא הוזכר האחר, ואחרי כן כללם כאחד לרמוז כי בעת אחת עלה במחשבתם להקריב החנוכה ולא קדם אחד לחבירו במחשבה, ולא בהבאה לפני המשכן, ועל כן הזכירם הכתוב לכולם בהשוואה.

It is for this reason that Scripture treated them all equally, giving the details of each one separately as if the others had not been mentioned, after which it mentioned them all together, to hint that at the same moment it occurred to each of them to bring the dedication-offering, and none of them

preceded the other either in thought or in the actual bringing of the offerings to the Tabernacle. It is because of this Scripture mentioned them all in identical words.

6. Bemidbar Rabba 13-14

זֶה רְאוּבוֹן שֶׁהוּא הָיָה עֹקֵר הַצֵּלָה
כָּא נְשִׂיא שְׁמֵעוֹן וְהַקְרִיב עַל סֵדֶר מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן
כְּנִגְדַּי יֵצִיא מִצְרַיִם הַקְרִיב נְשִׂיא גָד
זֶה הַקְרָבָן הַקְרִיב לְשֵׁם יַעֲקֹב שֶׁהִקְדִּימוּ [אֶפְרַיִם] לְמִנְשֵׁה
[מִנְשֵׁה] כְּנִגְדַּי יַעֲקֹב שֶׁעָקַר אֶת הַבְּכוֹרָה מִרְאוּבוֹן וְנָתַן אוֹתָהּ לְיוֹסֵף
[בְּנֵימִין] כְּנִגְדַּי רָחֵל שֶׁהִיָּתָה עֹקֶרֶת הַבַּיִת
[דָּן] הָרִי זֶה הַקְרִיב קְרָבָנוּ כְּנִגְדַּי שְׁמִשׁוֹן
כְּשֶׁפָּא נְשִׂיא אֲשֶׁר לְהַקְרִיב, הַקְרִיב קְרָבָנוּ עַל שֵׁם הַבְּחִירָה שֶׁבְּחָר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל מְכַל הָאָמוֹת
רַבִּי יוֹדֵן אָמַר כְּנִגְדַּי הָאֲבוֹת וְהָאֲמָהוֹת הַקְרִיב נְשִׂיא נַפְתָּלִי

Reuven regarding how he was the first to save Yosef

The leader of **Shimon** offered corresponding to the operation of the Mishkan.

Corresponding to the Exodus is what **Gad**'s leader offered

This was corresponding to how Yaakov gave the bracha to **Efraim** before Menashe

[**Menashe**] corresponding to how Yaakov took the firstborn from Reuven and gave it to Yosef

[**Binyamin**] corresponding to Rachel

[**Dan**] he offered corresponding to Shimshon

When the leader of **Asher** offered, he offered corresponding to how G-d chose Israel from among the nations

Rabbi Yudan said that corresponding to the Patriarchs and Matriarchs so offered the leader of **Naftali**

7. Rabbi Samson Raphael Hirsch Bemidbar 7:11, 18-19

G-d, however, commanded that each tribal prince should make his offering on his own particular day. For each tribe represents a unique configuration of social characteristics, which, if purified, pervaded with the spirit of Torah, and employed in the fulfillment of the Torah's commandments, will enable each tribe to make its own contribution to the accomplishments of the mission assigned to the nation as a whole...

The offering of the second day... us if equal important, and the same applies to all the following offerings...

8. Bemidbar Rabba 84:1

כִּינֹסוּ וְכִינֹסוּ בְּנֵי הַצִּלּוּהוּ מִיַּד עֵשָׂו

[Yaakov's] gathering and the gathering of his sons saved him from the hand of Esav